

ΠΕΦΤΕΙ Η ΝΥΧΤΑ
ΣΤΟ ΠΑΛΕΡΜΟ

Λώρη Κέζα
Πέφτει η νύχτα στο Παλέρμο

© 2018, ΠΟΤΑΜΟΣ

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Κέλλυ Ματαθία Κόβο
Σελιδοποίηση: Βίβιαν Γιούρη
Εκτύπωση - Βιβλιοδεσία: Αρβανιτίδης ΑΒΕΕ

Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ
Ξενοκράτους 48, 106 76 Αθήνα,
τηλ. 210 7231271, 215 5403723, fax 210 7254629
www.potamos.com.gr, info@potamos.com.gr

ISBN 978-960-545-097-7

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΛΩΡΗ ΚΕΖΑ

ΠΕΦΤΕΙ Η ΝΥΧΤΑ
ΣΤΟ ΠΑΛΕΡΜΟ

 ΠΟΤΑΜΟΣ

ΑΘΗΝΑ 2018

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Όλα αρχίζουν μια κανονική μέρα... 11
2. Όλα αλλάζουν μόλις πέσει η νύχτα... 21
3. Χωρίς καμία εξήγηση του ζητούν να φιλήσει... 32
4. Να πούμε βεβαίως ότι οι απολαύσεις... 39
5. Το ράσο δεν κάνει τον παπά... 46
6. Η οικογένεια μπορεί να είναι το σόι καθενός... 54
7. Τα πλούτη του κόσμου και η εξουσία... 62
8. Πετυχημένος είναι ο μαφιόζος... 69
9. Ο καλός έμπορος ναρκωτικών μόνο πουλάει... 76
10. Οι μέρες κυλούν πιο γρήγορα κι από το νερό... 85
11. Ένας σεισμός και η κατάρρευση ορφανοτροφείου... 94
12. Κάποιες φορές η μισή αλήθεια είναι πιο χρήσιμη... 101
13. Ο Πάπας της Ρώμης... 108
14. Μια νέα ζωή, απαλλαγμένη... 116

της Κατερίνας Ντίνσερ,
της Κέλλυς Κόβο,
για την παρουσία τους

1.

**Όλα αρχίζουν μια κανονική μέρα,
αρχές καλοκαιριού, όταν άνδρες με κοστούμια
κάνουν μια βόλτα στην παραλία**

Ο Βιτόριο βγαίνει από το αντίσκηνο με την ίδια αγωνία που έχει κάθε πρωί. Φυσάει άραγε; Αν φυσάει, θα περάσει μια υπέροχη μέρα, κάνοντας σερφ εκεί στην παραλία όπου ζει το καλοκαίρι με τους γονείς του. Είναι πολύ νέοι οι γονείς του και δεν έχουν καμία σχέση με τους άλλους γονείς στο σχολείο της Τήνου όπου πηγαίνει το χειμώνα. Κατ' αρχάς ο μπαμπάς του είναι ξένος, είναι από τη Σικελία, Μάριο Μπελόμο το όνομά του. Η μαμά του είναι από την Αθήνα, Μαρία Αρμάου. Το καλοκαίρι ζουν σε μιαν αμμουδιά, την Κολυμπήθρα, που για να την περπατήσεις χρειάζεσαι περίπου 15 λεπτά στο μήκος και 150 βήματα στο πλάτος. Είναι μια προστατευμένη παραλία, σε όρμο και έχει την ιδιαιτερότητα να βγάζει το κύμα που αγαπούν οι αθλητές του σερφ. Ο Βιτόριο έμαθε σερφ προτού μάθει να περπατάει, έτσι του αρέσει να λέει.

Στην πραγματικότητα έμαθε όταν ήταν πέντε χρόνων. Ο μπαμπάς του έχει σχολή εκεί στην παραλία και η μαμά του την καντίνα που φτιάχνει μακαρονάδες και κρέπες για όσους βγαίνουν πεινασμένοι από το νερό.

Είναι αρχές Ιουλίου και οι παραθεριστές έχουν αρχίσει να έρχονται σε καθημερινή βάση. Οι περισσότεροι διαλέγουν το μέρος για το καλό κύμα και το σερφ είτε για να κάνουν οι ίδιοι ή για να δουν τους αθλητές. Πολλοί έχουν τη δική τους σανίδα αλλά όσοι δεν έχουν ενοικιάζουν από τον Μάριο Μπελόμο και μάλιστα ζητούν να κάνουν μάθημα μαζί του. Το μάθημα γίνεται πρώτα πάνω στην αμμουδιά και μετά μέσα στο νερό. Ο Βιτόριο είναι πολύ περήφανος όταν βλέπει οικογένειες να καταφθάνουν και τα άλλα παιδιά της ηλικίας του γουρλώνουν τα μάτια βλέποντάς τον να είναι τόσο άνετος με το άθλημα. Δεν είναι μόνο ο τρόπος με τον οποίο στέκεται στη σανίδα και πλανάρει πάνω στο κύμα. Ο Βιτόριο έχει μακριά μαλλιά, δηλαδή μέχρι τον ώμο, φοράει πολύχρωμα παράταιρα ρούχα όπως όλοι οι σέρφερ. Συνδυάζει καρό σορτσάκι με λουλουδένιο πουκάμισο, φοράει 20 βραχιόλια στο ένα χέρι και μενταγιόν με μια μικρή χελώνα. Μοιάζει σαν να έχει βγει από διαφήμιση περιοδικού.

– Έλα Βιτόριο, έλα να πάρεις το πρωινό σου, λέει η μαμά του που έχει ήδη ανοίξει την καντίνα.

Η μαμά είναι πάντα μαμά και του φέρεται σαν να είναι παιδί, ακόμα και μροστά στον κόσμο, ακόμα και μπροστά σε κορίτσια. Τελείως ρεζίλι δηλαδή. Η καντίνα είναι ένα ξύλινο σπιτάκι πάνω στην αμμουδιά και μπροστά έχει ομπρέλες που μοιάζουν με μανιτάρια. Αντί για ξαπλώστρες που βάζουν σε άλλες παραλίες, η Μαρία έχει απλώσει κάτω από τις ομπρέλες σακιά γεμισμένα με χορτάρια. Δεν είναι πολύ άνετα να ξαπλώνεις εκεί αλλά όλοι παριστάνουν ότι έχουν ξαπλώσει στο πιο μαλακό σακί του κόσμου. Έχουν το χαμόγελο των διακοπών. Στις διακοπές όλοι χαμογελάνε, κι αν δεν έχουν όρεξη, χαμογελάνε με το ζόρι. Είναι κανόνας των διακοπών να πείθεις τον εαυτό σου ότι περνάς φανταστικά. Το μέρος αυτό, η παραλία με τα μανιτάρια, τα σακιά και την καντίνα αρέσει σε πολύ κόσμο αλλά όχι σε ζευγάρια που έχουν πολύ σιδερωμένα ρούχα, όχι σε άντρες που έχουν πολύ κοντά μαλλιά, όχι σε γυναίκες που έχουν μαζί τους τρεις τσάντες αντιηλιακά και καλλυντικά.

– Έρχομαι, σε ένα λεπτό, έρχομαι, λέει ο Βιτόριο και πάει στην άκρη της θάλασσας που είναι λάδι. Δεν φυσάει ούτε το ελάχιστο. Από μέσα του εύχεται να μην του ζητήσουν να κάνει πάλι δουλειές. Συνήθως

τέτοια ώρα νωρίς περπατούν σε όλο το μήκος μαζεύοντας τα σκουπίδια που ξεβράζει η θάλασσα. Κρατούν καθένας μια μεγάλη μαύρη σακούλα και τη γεμίζουν με πλαστικά μπουκάλια, με πλαστικές συσκευασίες που φέρνει το κύμα. Τα μπουκάλια είναι τελικά πιο πολλά από τα ψάρια, σε αυτό το συμπέρασμα είχε καταλήξει ο Βιτόριο. Με τους συμμαθητές του στο σχολείο μαζεύουν τα πλαστικά μπουκάλια από όλο το νησί και μάλιστα είχαν κάνει έναν διαγωνισμό. Η τάξη που θα μάζευε τα περισσότερα, θα έπαιρνε για δώρο ποδήλατα, ένα για τον καθένα. Η δική του τάξη βγήκε δεύτερη, παρά τις 20.000 μπουκάλια που βρήκε σκορπισμένα παντού στο νησί. Δεν είχε δει κανέναν να πετά το μπουκάλι σε χωράφι. Ο αέρας είναι που σκορπά τα σκουπίδια στη φύση και φτιάχνει μια γιρλάντα πλαστικού κατά μήκος του δρόμου.

Η πρώτη παρέα καταφθάνει. Είναι Ιταλοί και κατεβαίνουν πρώτη φορά στην παραλία. Για να φτάσει κάποιος στην άμμο της Κολυπήθρας πρέπει να κατέβει περίπου 30 σκαλοπάτια που έχουν χτιστεί δίπλα στον κάθετο βράχο που προστατεύει το μέρος. Οι Ιταλοί σκορπίζονται στις ομπρέλες μανιτάρια, παραγγέλνουν καφέδες. Έχουν μαζί τους δυο κορίτσια που κοιτούν με λοξές ματιές τον Βιτόριο. Είναι ήδη μαυρισμένος, καταλαβαίνει ότι τον κοιτούν αλλά

δεν τολμά να κάνει την πρώτη κίνηση για να τους μιλήσει. Φοβάται ότι κάτω από το μαύρισμα θα φανερωθεί κοκκίνισμα. Εννοείται βέβαια ότι η μαμά του κάνει τα πάντα για να τον φέρει σε δύσκολη θέση. Του φωνάζει από μακριά «Βιτόριο, έλα πάρε τους καφέδες για να με βοηθήσεις...». Αναγκαστικά πρέπει να πάει στην ομπρέλα μανιτάρι, αναγκαστικά πρέπει να μιλήσει στους Ιταλούς και αναγκαστικά να χαιρετίσει τις κόρες τους.

– Βιτόριο σε λένε; Είναι ιταλικό το όνομά σου, του λένε στα ιταλικά και αμέσως ο μικρός εξηγεί ότι ο μπαμπάς του είναι από την Σικελία αλλά ζει στην Ελλάδα πάρα πολλά χρόνια.

Μιλάει κάτι λίγα ιταλικά ο Βιτόριο, τα βασικά και τα ανακατεύει με τα λίγα αγγλικά που μαθαίνει. Καταφέρνει πάντως να συνεννοηθεί. Τα κορίτσια τα λένε Πάολα και Κάρλα. Ο Μάριο ο μπαμπάς περνάει από μπροστά τους αλλά κάνει σαν να μην ξέρει ιταλικά. Λέει μερικές κουβέντες για τον καιρό, για τον αέρα που έπεσε, και αυτές τις λέει στα αγγλικά. Για κάποιο λόγο αποφεύγει τους Ιταλούς και δεν μιλάει ποτέ για τη Σικελία. Αν του άρεσε η Σικελία, θα έμενε εκεί, είναι απλό.

Οι μικρές ρωτούν τον Βιτόριο αν μπορούν να κάνουν κανό εφόσον δεν έχει καθόλου κύμα και δεν μπορούν να κάνουν μάθημα σερφ. Τους εξηγεί με

τεράστια σοβαρότητα ότι υπάρχουν θαλάσσια ρεύματα και ρουφήχτρες και αν κάποιος δεν ξέρει να τα αντιμετωπίσει κινδυνεύει. Εκείνος ξέρει τι πρέπει να κάνει με τα θαλάσσια ρεύματα οπότε προτείνει να τις πάει εκείνος βόλτα με το κανό και να κάνει εκείνος κουπί. Πηγαίνει στο σημείο όπου στοιβάζονται οι σανίδες και με το ύφος του έμπειρου καπετάνιου τραβάει ένα κανό προς το νερό. Είναι πολύ μικρός για να είναι τόσο άνετος με το κουπί, με τα θαλάσσια ρεύματα και με τις γοργόνες που εμφανίστηκαν ξαφνικά μπροστά του. Τις ανεβάζει μία μία στο σκάφος, κωπηλατεί κατά μήκος της παραλίας, όχι πολύ βαθιά, επιστρέφει και παίρνει το άλλο κορίτσι. Τους λέει ότι για ασφάλεια πρέπει να τον πιάνουν από τον ώμο ή από τη μέση. Βασικά τα έχει μπερδέψει λίγο, έτσι πιάνουν οι συνεπιβάτες τους οδηγούς μοτοσικλέτας, το κανό είναι κανονικά για ένα άτομο. Αλλά του αρέσει που είναι κάτι σαν προστάτης κοριτσιών, ναύτης. Δεν ξέρει πόσες φορές το έκανε όμως ο ήλιος είναι πια ψηλά και το στομάχι γουργουρίζει. Ώρα για σπαγγέτι.

Δίπλα από την καντίνα υπάρχουν καφάσια με μαξιλάρες και κορμοί δέντρων κομμένοι ώστε να χρησιμοποιούνται για καθίσματα. Είναι όλα τακτοποιημένα με τρόπο ώστε να φαίνονται ατακτοποιήτα, σαν να έπεσε δηλαδή τυχαία από τον ουρανό ένα κομμάτι

κορμός και να έγινε τυχαία κάθισμα. Ο Βιτόριο μπαίνει μέσα στην καντίνα, ετοιμάζει τρία πιάτα, για τα κορίτσια και τον εαυτό του και τις προσκαλεί. Είναι πολύ μικρός για να ξέρει από μαγειρική αλλά αρκετά μεγάλος για να σερβίρει φαγητό στα πιάτα. Η σάλτσα ντομάτα μοσχομυρίζει από τα μυρωδικά και ο Βιτόριο είναι πολύ περήφανος με τον εαυτό του, που φέρεται σαν να είναι έφηβος ή ακόμα μεγαλύτερος. Προτείνει να τους κάνει μάθημα σερφ εκεί έξω. Εκεί ξεκινούν τα μαθήματα ούτως ή άλλως, σε μια σανίδα που είναι στερεωμένη στο έδαφος. Τα κορίτσια δέχονται με χαρά.

Μια παράξενη εικόνα τον ανάγκασε να αφήσει το πιρούνι και να κοιτάξει επίμονα προς τη σκάλα. Τα κορίτσια τον είδαν και γύρισαν κι αυτά να κοιτάζουν.

– Ποιοι είναι αυτοί; ρώτησε η Πάολα. Μήπως σου θυμίζουν κάτι, μήπως τους έχει ξαναδεί;

– Δεν έχω ιδέα, δεν τους ξέρω αλλά σίγουρα δεν είναι σέρφερ, απάντησε ο Βιτόριο.

Τέσσερις άνδρες με σκουρόχρωμα κοστούμια και λευκά πουκάμισα κατέβαιναν τη σκάλα. Φορούσαν μαύρα δετά παπούτσια που γέμισαν άμμο μέχρι να φτάσουν στην καντίνα. Παρά τη ζέστη δεν έβγαλαν τα σακάκια. Κοιτούσαν δεξιά κι αριστερά σαν να κάνουν έρευνα, σαν να περίμεναν κάποιον, σαν να έψαχναν

κάτι. Κι αυτοί ήταν Ιταλοί. Είδαν το σπαγγέτι με τη σάλτσα και ζήτησαν από ένα πιάτο για τον καθένα. Κάθισαν στη σκιά, πάνω στους κορμούς δέντρων, κοιτάζοντας τους λουόμενους μέσα από τα μαύρα γυαλιά τους. Δεν μίλησαν μεταξύ τους ούτε σε κανέναν άλλο. Δεν έβγαλαν καν τα παπούτσια για να πάνε να βρέξουν τα πόδια τους στο νερό. Πρέπει να είχαν πρηστεί τα πόδια τους εκεί μέσα, με τη μαύρη κάλτσα και το μαύρο σκαρπίνι, με το μαύρο κορδόνι. Θα μπορούσαν έστω, έτσι για να είναι πιο ταιριαστοί με την τοποθεσία, να φορούν μαύρη σαγιονάρα με το μαύρο κοστούμι. Ο Βιτόριο σκέφτηκε την ανάποδη εικόνα, σε μια δεξίωση, όπου όλοι φορούν σκούρα κοστούμια, να πήγαινε ο μπαμπάς του με τα ρούχα της δουλειάς, με το μαγιό και τη σαγιονάρα. Το είπε στα κορίτσια και γέλασαν όλοι μαζί. Στα κορίτσια αρέσει να τα κάνεις να γελάνε, το είχε προσέξει αυτό...

Ο μπαμπάς του Βιτόριο θα μπορούσε να λύσει το μυστήριο των μαυροντυμένων, μπορούσε να τους πιάσει την κουβέντα στα ιταλικά, να τους ρωτήσει πώς είχαν αυτήν την κάπως πρωτότυπη ιδέα να κατέβουν στην άμμο ντυμένοι κοράκια. Κάπου όμως εξαφανίστηκε ο κύριος Μάριο ενώ η μαμά του δεν έκανε κανένα σχόλιο. Δεν θα έλεγε ποτέ κάτι για ξένο άνθρωπο ή για γνωστό της, ακόμα κι αν κατέ-

βαινε στην παραλία με στολή αστροναύτη ή τσίτσιδος. Ήταν αυτής της άποψης, να παριστάνει ότι όλα είναι φυσιολογικά ακόμα κι όταν ζούσαν κάτι παράξενο. Η Μαρία Αρμάου δεν θέλει να είναι αδιάκριτη και να ρωτάει διάφορα που παραβιάζουν τον ατομικό χώρο. Έχει κάτι τέτοιες ιδέες, νομίζει ότι κάθε άνθρωπος έχει γύρω του χώρο που δεν πρέπει να τον πατάς. Δεν εννοεί φυσικό χώρο, δηλαδή μισό μέτρο οικόπεδο, εννοεί χώρο με τα μυστικά του, τα γούστα του, τα κέφια του. Ο Βιτόριο ήταν σίγουρος ότι η μαμά του θα είχε το ίδιο σουπέρ κουλ ύφος αν στην παραλία προσγειωνόταν ιπτάμενος δίσκος και μια παρέα εξωγήινων ζητούσε να φάει ένα πιατάκι άμμο, ρουφώντας με το καλαμάκι της πορτοκαλάδας. Δεν θα έκανε αδιάκριτη ερώτηση ούτε θα γούρλωνε τα μάτια.

Ήταν ντάλα μεσημέρι και ο Βιτόριο πήγε στο αντίσκηνο να κάνει μια μικρή σιέστα. Το μεσημέρι ο ήλιος είναι πολύ δυνατός για στιδήποτε. Μόνο αν φυσάει έμενε στη θάλασσα χωρίς να διακόψει για την μεσημεριάτικη ξεκούραση. Κοιμήθηκε καμιά ώρα και όταν ξαναβγήκε έξω είχαν φύγει όλοι, τα κορίτσια και οι άντρες με τα μαύρα κοστούμια. Ήξερε ότι θα ακολουθούσε ένα ακόμα βαρετό βράδυ, όπου οι γονείς με τους φίλους θα άναβαν φωτιά και θα τραγουδούσαν όλοι μαζί παράφωνα τα ίδια τραγούδια που τραγου-

δούσαν κάθε φορά που άναβαν φωτιά. Κανένας από τους φίλους των γονιών δεν είχε μεγάλα παιδιά αλλά υπήρχαν στην παρέα δυο μωρά. Αν φυσούσε τουλάχιστον θα μπορούσε να ασχοληθεί λίγο με τη σανίδα του, να βελτιώσει το άλμα του. Ευχήθηκε η επόμενη μέρα να ξημέρωνε με όμοφο, αυτή ήταν η αγαπημένη του ένταση αέρα, ούτε λίγο ούτε πολύ, ώστε να στέκεται πάνω στο σερφ χωρίς δυσκολία.

Για να περάσει το απόγευμα πήρε πήρε όλο το ξερό ψωμί και πήγε πίσω από τον αμμόλοφο της παραλίας. Εκεί είχε μια λιμνούλα με γλυκό νερό, καλαμιές και πάπιες. Δηλαδή η μεγάλη αμμουδιά χώριζε το νερό της θάλασσας από το νερό της λιμνούλας. Το χειμώνα, όταν όλα αγριεύουν στην Κολυμπήθρα, τα νερά ενώνονται και γίνονται ένα, σκεπάζοντας τα πάντα. Το χειμώνα δεν υπάρχει ούτε καντίνα ούτε ομπρέλες ούτε σακιά για ξαπλώστρες. Τώρα όμως είναι καλοκαίρι και ο Βιτόριο είναι σε διακοπές.

2.

**Όλα αλλάζουν μόλις πέσει η νύχτα
και λίγες σταγόνες αίμα δείξουν
ότι δεν πρόκειται για αστείο**

Όλα σκοτεινά. Κανονικά έτσι είναι τη νύχτα αλλά αυτή τη φορά τα σκοτεινά ήταν πιο σκοτεινά από τα συνηθισμένα σκοτεινά. Ο Βιτόριο άνοιξε τα μάτια του μέσα στον ύπνο του αλλά δεν είδε το αχνό φως από τα αστέρια έξω από το αντίσκηνο ούτε τις ακτίνες του ήλιου να τρυπώνουν από το υφασμάτινο πορτάκι της καλοκαιρινής κατοικίας του. Το αντίσκηνο βρισκόταν στην άκρη της παραλίας, δηλαδή για να φτάσει εκεί κάποιος έπρεπε να περπατήσει όλο το μήκος από την κατακόρυφη σκάλα, να περάσει από την καντίνα και τις ομπρέλες. Είναι αρχή καλοκαιριού και δεν έχουν έρθει άλλοι παραθεριστές να μείνουν εκεί στην ερημιά. Ο Βιτόριο είναι μόνος και οι γονείς του παραδίπλα στο δικό τους αντίσκηνο. Δεν υπάρχει κίνδυνος στο νησί, ο Βιτόριο μπορεί και κοιμάται εκεί μόνος του. Μέσα στο σκοτάδι δεν μπορούσε να καταλάβει τι ώρα

είναι. Κούνησε το κεφάλι και ένιωσε ασφυκτικά. Κάτι ακουμπούσε πάνω στη μύτη του, ένα ύφασμα. Δεν ήταν μόνος μέσα στο αντίσκηνο. Ένιωσε ανθρώπους δίπλα του, άκουσε τις ανάσες του. Κάποιος μίλησε στα ιταλικά, χαμηλόφωνα. Ο Βιτόριο πήγε να ανασηκωθεί αλλά δεν πρόλαβε. Τον σήκωσαν στα χέρια οι άγνωστοι. Ένα χέρι τού έκλεισε το στόμα.

Περισσότερο από φόβο ένιωσε περιέργεια. Μήπως ήταν ένα ακόμα παιχνίδι από αυτά που συνήθιζαν οι παρέες των γονιών του, κάτι σαν κρυμμένο θησαυρό, κάτι σαν τα παιχνίδια θάρρους; Τους άρεσαν τα ψυχολογικά παιχνίδια, έπαιζαν συχνά «Πέφτει η νύχτα στο Παλέρμο», όπου ο ένας έχει ρόλο δολοφόνου και οι άλλοι προσπαθούν να τον εντοπίσουν μέσα από ερωτήσεις. Βρήκαν φαίνεται καινούργιο παιχνίδι, με δράση. Δεν φώναξε, δεν είχε νόημα να φωνάξει. Δεν δάγκωσε την παλάμη που μύριζε σαπούνι. Δυο άνδρες τον κουβαλούσαν περπατώντας στη αμμουδιά. Τον ανασήκωσαν, τον έβαλαν να καθίσει και καθώς ήταν ξυπόλυτος κατάλαβε από την επαφή με το νωπό δάπεδο ότι βρισκόταν σε βάρκα. Τα πόδια του πατούσαν αλμύρα, την γνώριζε αυτή την αίσθηση. Οι άνδρες μιλούσαν όλοι ιταλικά αλλά δεν αναγνώρισε καμία φωνή. Αυτό τον ανησύχησε λίγο αλλά ήταν μέρος του παιχνιδιού. Όσο μεγαλύτερη αγωνία, τόσο το καλύτερο.

Άκουσε τον ήχο του κινητήρα και το σκάφος ανασηκώθηκε. Φουσκωτό ήταν, μπορούσε να το καταλάβει από την αίσθηση πάνω στο νερό. Άρχισε να μετρά από μέσα του, έφτασε μέχρι το 232 και τότε κάποιος έβγαλε την κουκούλα από το κεφάλι του. Ο όρμος της Κολυμπήθρας ήταν σκοτεινός και το μόνο που φαινόταν καθαρά ήταν μια θαλαμηγός που άστραφτε κάτω από τα αστέρια. Ο Βιτόριο αποφάσισε να μην μιλήσει επειδή ούτε οι άλλοι μιλούσαν. Σε κάποια παιχνίδια όποιος μιλήσει είναι εκείνος που χάνει. Ξεροκατάπιε και σώπασε. Στο σκάφος μαζί του ήταν δύο από τους άνδρες με τα σκουρόχρωμα κοστούμια, εκείνοι που έκαναν μια βόλτα το πρωί στην παραλία. Είχαν βγάλει τα σακάκια αλλά φορούσαν ακόμα παντελόνια με πιέτα και άσπρα πουκάμισα. Είχαν βγάλει τα σκαρπίνια και φορούσαν μαλακά παπούτσια. Έφτασαν στο μεγάλο πλεούμενο και έδειξαν με ένα νεύμα στον Βιτόριο ότι πρέπει να ανέβει. Υπάκουσε χωρίς να μιλήσει και χωρίς να δείξει τρόμο. Παιχνίδι ήταν και έπρεπε να νικήσει. Δεν ήξερε τι ακριβώς έπαιζαν αλλά ήταν σίγουρος ότι έκανε το σωστό.

Πάνω στο σκάφος περίμεναν οι υπόλοιποι κύριοι της παρέας με τα κοστούμια και ένας άνδρας με κόκκινο παντελόνι, στρογγυλά γυαλιά και φουλάρι. Εκείνος μίλησε μόνο, στα ελληνικά.

- Καλωσήρθες Βιτόριο, εύχομαι καλό ταξίδι.
- Καλό ταξίδι και σε εσάς. Ποιοι είστε; Είμαστε στην ίδια ομάδα ή αντίπαλοι; ρώτησε το αγόρι. Δεν ήθελε να κάνει καμιά γκάφα και να χάσει.
- Είμαστε φίλοι του παππού σου, του Βιτόριο Μπελόμο, απάντησε ο άνδρας με το κόκκινο παντελόνι. Εγώ είμαι ο διερμηνέας, θα μιλάς ελληνικά κι εγώ θα μεταφράζω στα ιταλικά. Θα σου κάνω και μαθήματα για να τα μάθεις καλά τα ιταλικά, να μιλάς κανονικά.
- Ξέρω λίγα ιταλικά και μάλλον δεν προλαβαίνω να μάθω περισσότερα απόψε, απάντησε το αγόρι. Συνέχισε: Μπορώ να μάθω τίνος είναι αυτό το σκάφος; Δεν το έχω ξαναδεί στη γειτονιά μας.
- Δικό σου είναι, δηλαδή έγινε δικό σου εδώ και μερικές μέρες. Όλα είναι δικά σου, κι εμείς δικοί σου είμαστε. Θα δουλεύουμε για σένα, απάντησε ο άνδρας.

Στράφηκε στους υπόλοιπους και κάτι είπε στα ιταλικά. Ο άνδρας που έκλεινε το στόμα του Βιτόριο με την παλάμη φώναξε προς τα μέσα και εμφανίστηκε το πλήρωμα του σκάφους. Όλοι μαζί έκαναν έναν κύκλο γύρω από το αγόρι και όλοι μαζί υποκλίθηκαν. Ο Βιτόριο ενθουσιάστηκε. Τα άλλα παιδιά της ηλικίας του παίζουν κρυφτό ή κάνουν ποδήλατο ενώ εκείνος είχε για παιχνίδι ένα ολόκληρο σκάφος και κάμποσους ενήλικους για να δίνει εντολές και μάλιστα μέσα στη νύχτα, την ώρα που όλα τα καλά παιδάκια κοιμούνται.

– Είσαι ο αρχηγός μας και θέλουμε να ορκιστούμε παντοτινή πίστη και υπακοή. Θα κάνουμε ό,τι μας πεις εσύ. Θα ακούμε τυφλά τις εντολές σου, είπε ο διερμηνέας και τότε όλοι μαζί έβγαλαν από την τσέπη τους ένα ξυράφι και τραυμάτισαν το δάχτυλό τους.

Σταγόνες από αίμα άρχισαν να πέφτουν γύρω από το παιδί. Όλο αυτό σταμάτησε να είναι παιχνίδι και δεν ήταν καθόλου μα καθόλου αστείο. Ο Βιτόριο είχε φοβία με τα αίματα, ήταν η μόνη φοβία του. Όταν έβλεπε αίμα, τον έπιανε σκοτοδίνη κι έχανε τις αισθήσεις του. Προσπάθησε να κρατηθεί όρθιος αλλά ένιωσε τα γόνατά του να λυγίζουν. Τα αίματα από τα χαραγμένα δάχτυλα σχημάτιζαν μια παράξενη ζωγραφιά μπροστά του. Είπε από μέσα του «είναι νερομπογιές, είναι νερομπογιές» αλλά ένιωσε να παραλύουν τα πόδια του, να μουδιάζει η πλάτη του και λιποθύμησε. Το σώμα του δεν πρόλαβε να ακουμπήσει κάτω καθώς οι δυο κουβαλητές του τον έπιασαν την ώρα που έπεφτε. Αυτή ήταν η τελευταία εικόνα που είχε πριν να τον μεταφέρουν σε καμπίνα.

Δεν κατάλαβε πόση ώρα έμεινε λιπόθυμος ούτε μπορούσε να καταλάβει αν είναι νύχτα ή μέρα. Άνοιξε τα μάτια, θυμήθηκε τι είχε γίνει πριν λίγο και πώς βρέθηκε εκεί μέσα. Δεν ένιωθε καλά πια, δεν του άρεσε τελικά όλο αυτό. Νύσταζε και φοβόταν. Αναρωτήθηκε

αν τα αίματα ήταν αληθινά και τι σόι παιχνίδι είναι αυτό που χαρακώνονται όλοι έτσι στα καλά καθούμενα. Δίπλα από το κρεβάτι καθόταν ο διερμηνέας με το κόκκινο παντελόνι έχοντας στα χέρια του ένα άλμπουμ με φωτογραφίες.

– Πρέπει να συνηθίζεις τη θέα του αίματος, έχεις μπει στον κύκλο του αίματος και είσαι ο αρχηγός μας. Θα τα πούμε όλα αυτά όταν φτάσουμε στο Παλέρμο. Είναι κρίμα που δεν έχεις έρθει ποτέ να δεις από πού κατάγεσαι. Τώρα θα έρθεις ως ο αρχηγός των αρχηγών, στη θέση του παππού σου. Ένα ολόκληρο νησί σου ανήκει, τα σπίτια, τα μαγαζιά, οι άνθρωποι. Θα έχεις τρία άτομα για να σου φτιάχνουν χειροποίητα σερφ, τρία άτομα και ένα εργαστήριο κατασκευής.

Ακούμπησε πάνω στο κρεβάτι το λεύκωμα το οποίο ήταν γεμάτο με φωτογραφίες από σανίδες για κύματα. Ωραία χρώματα, διαφορετικά μεγέθη, όλα παραταγμένα στη σειρά. Οι τρεις κατασκευαστές πόζαραν χαμογελαστοί δίπλα από κομμάτια φελιζόλ και βαζάκια με ρητίνες που είναι τα υλικά της κατασκευής.

– Θα μπορείς να έχεις όσες σανίδες θέλεις αλλά πρέπει πρώτα να σε μετρήσουν, ύψος και βάρος. Πρέπει να σε δουν να κάνεις σερφ για να ξέρουν σε τι επίπεδο είσαι. Θα διαλέξεις σχέδια και χρώματα. Καλό θα ήταν να σε δουν και στο νερό, γιατί κάθε σερφ φτιάχνεται για συγκεκριμένη θάλασσα.

– Στην Κολυμπήθρα θα κάνω σερφ, πού αλλού, αφού ζω μόνιμα στην Τήνο, απάντησε ο Βιτόριο.

– Ζούσες στην Τήνο. Τώρα θα είσαι το αφεντικό μας στην Σικελία, δεν έχεις καταλάβει πόση δύναμη έχεις και ποιος είναι ο ρόλος σου. Άνθρωποι θα ζουν ή θα πεθαίνουν με ένα νεύμα σου, συμφωνίες θα κλείνονται με μια λέξη σου, λεφτά θα ξοδεύονται με μια υπογραφή σου. Είσαι ο αρχηγός των αρχηγών, πρέπει να το καταλάβεις προτού πατήσεις το πόδι σου στο Παλέρμο.

– Σε τι είμαι αρχηγός; Δεν έχω καταλάβει, είπε το αγόρι. Εμείς παίζουμε ένα παιχνίδι, που το λένε «Πέφτει η νύχτα στο Παλέρμο» αλλά δεν ταξιδεύουμε. Καθόμαστε όλοι γύρω γύρω και κάνουμε ερωτήσεις ο ένας στον άλλο.

– Είσαι ο αρχηγός της Μαφίας, απάντησε ξερά ο διερμηνέας.

– Τι; Μαφία δεν είναι οι δολοφόνοι στις ταινίες;

– Η ζωή σου θα είναι σαν ταινία από εδώ και πέρα. Πήρες τη θέση του παππού σου, όπως ήταν η τελευταία του επιθυμία. Έχεις το όνομά του και είσαι το μοναδικό αγόρι στην οικογένεια. Τις ξαδέρφες σου τις γνώρισες στην παραλία χθες, τις πήγες βόλτα με το κανό.

Ο διερμηνέας εξήγησε με τα σπαστά ελληνικά του ότι ο παππούς Βιτόριο Μπελόμο πέθανε στη φυλακή, έχοντας καταδικαστεί για όλα πιθανά εγκλήματα της

ανθρωπότητας, για κλοπές, για εκβιασμούς, για δολοφονίες, για βομβιστικές επιθέσεις. Η απόφαση του δικαστή ήταν να μείνει στη φυλακή για 400 χρόνια. Ο παππούς Βιτόριο ήταν ο πιο άγριος άντρας που πέρασε ποτέ από την ιστορία του οργανωμένου εγκλήματος. Είχε αμύθητη περιουσία αλλά πέρασε όλη του κλεισμένος στο σπίτι του, ένα σπίτι που μετατράπηκε σε φρούριο από το φόβο των επιθέσεων. Πέρασε όλη του τη ζωή με τον φόβο ότι κάποιος θα τον δολοφονήσει. Πέρασε όλη του τη ζωή έχοντας εκατοντάδες εχθρούς σκορπισμένους στη Σικελία, την Ιταλία και την Αμερική. Ο Βιτόριο Μπελόμο με τ' όνομα, ο μεγαλύτερος εγκληματίας όλων των εποχών.

Ο Βιτόριο Μπελόμο, ο διαβόητος, φοβόταν μόνο έναν άνθρωπο στον κόσμο, τη μάνα του, που ήταν περίπου 100 χρονών. Φορούσε πάντα μαύρα, πένθιμα ρούχα αφού είχε θάψει γιους και εγγόνια. Χάρη σε εκείνη σώθηκε ο Μάριο, ο μικρότερος γιος. Τη μέρα που θα γινόταν δεκτός από το ανώτατο συμβούλιο των μαφιόζων για να αναλάβει υψηλά καθήκοντα στην ιεραρχία του εγκλήματος, η γιαγιά Πάολα Μπελόμο τον φυγάδευσε. Τον έστειλε εσώκλειστο σε οικοτροφείο και πήγαινε στα κρυφά επισκέψεις, μόνο στις γιορτές. Ο Μάριο δεν ήταν γεννημένος εγκληματίας, δεν μπορούσε ούτε στον αέρα να πυροβολήσει. Του είχαν αγοράσει το πρώτο όπλο όταν ήταν

έξι ετών και αρνήθηκε να το χρησιμοποιήσει. Φυσικά και ήταν αληθινό το όπλο, τι θα έδιναν του παιδιού; Πλαστικό; Ο Μάριο προτιμούσε να βγαίνει στον κήπο, να μαζεύει πασχαλίτσες και να τους δίνει ονόματα. Έκανε κι άλλα απaráδεκτα. Ήθελε να αγκαλιάζει τη μάνα του και τη δασκάλα του και μάλιστα μια μέρα είχε φιλήσει τον πατέρα του στο μάγουλο. Έδειξε από το δημοτικό ότι είναι εντελώς ακατάλληλος για τα μεγαλεία της οικογένειας.

Ο παππούς Βιτόριο δεν ξαναμίλησε ποτέ για το παιδί του που τον έκανε ρεζίλι στους ατρόμητους. Δεν ρώτησε ποτέ για την τύχη του. Τον μέτρησε ανάμεσα στους νεκρούς συγγενείς και δεν αναφέρθηκε ποτέ για αυτόν. Η προγιαγιά Πάολα παρακολουθούσε τη ζωή του και από τότε που εγκαταστάθηκε στο ελληνικό νησί, έστελνε κάθε χρόνο κατασκόπους. Είχε φωτογραφίες του εγγονού της και του δισέγγονου. Εκείνη έδωσε την εντολή να φτιαχτεί εργαστήριο για σερφ. Τα πράγματα είχαν αλλάξει, οι μαφιόζοι δεν σκοτώνονταν αναμεταξύ τους και το ενδεκάχρονο αγόρι θα ήταν ασφαλές στο οικογενειακό φρούριο. Δηλαδή δεν σκοτώνονταν για το παραμικρό, σκοτώνονταν μόνο για πολύ σοβαρό λόγο.

Έτσι λοιπόν αναπάντεχα ξεκίνησε το ταξίδι του Βιτόριο στη Σικελία και συγκεκριμένα στο Παλέρμο, μια

πόλη που την ήξερε από το παιχνίδι που έχει αυτό το όνομα. Το «Πέφτει η νύχτα στο Παλέρμο» παίζεται σε παρέες από δέκα άτομα και πάνω, με ρόλους, δηλαδή με μαφιόζους που σκοτώνουν και πολίτες που ψάχνουν για τους μαφιόζους. Όλοι κάθονται σε κύκλο για να κοιτάζονται. Πρώτα διαλέγουν τον αφηγητή του παιχνιδιού. Μετά γράφουν τους ρόλους σε χαρτάκια και τα μοιράζουν ώστε να ξέρει καθένας ποιον ρόλο έχει. Υπάρχει ένας φανερός δολοφόνος, ένας κρυφός δολοφόνος, ένας ρουφιάνος και οι πολίτες.

Σκοπός του παιχνιδιού για τους πολίτες είναι να αναγνωρίσουν και να διώξουν από το παιχνίδι του δολοφόνους προτού εκείνοι τους σκοτώσουν όλους. Για τους δολοφόνους σκοπός είναι να προλάβουν να σκοτώσουν τον ρουφιάνο καθώς και τους πολίτες πριν γίνουν αντιληπτοί. Ο αφηγητής λέει «Πέφτει η νύχτα στο Παλέρμο» και όλοι οι παίκτες κλείνουν τα μάτια. Ο αφηγητής λέει να αποκαλυφτούν οι κακοί, οι μαφιόζοι, δηλαδή εκείνος που έχει το χαρτάκι «φανερός δολοφόνος» και ο άλλος που έχει το χαρτάκι «κρυφός δολοφόνος». Αυτοί οι δυο ανοίγουν τα μάτια και κοιτάζονται ώστε να αναγνωριστούν. Ο αφηγητής περιμένει λίγο και λέει. Ο «φανερός δολοφόνος» να σηκώσει το χέρι και ο «ρουφιάνος» να ανοίξει τα μάτια. Έτσι ο ρουφιάνος ξέρει τον ένα δολοφόνο.

Μόλις γίνει η αναγνώριση ο αφηγητής λέει «Μια νέα μέρα ξημερώνει στο Παλέρμο».

Οι παίκτες αρχίζουν να κατηγορούν ο ένας τον άλλο για το ποιος είναι δολοφόνος και προσπαθούν να καταλάβουν ποιος είναι ο ρουφιάνος που θα βοηθήσει στην εξόντωσή του. Ο ένας κατηγορεί τον άλλο για το τίποτα, λέει δηλαδή «νομίζω ότι ο Βιτόριο γέλασε άρα αυτός είναι ο ρουφιάνος» ή «τον ένιωσα να ανεβάζει το χέρι του όσο είχα κλειστά τα μάτια».

Από την αρχή και για όλο το παιχνίδι δεν υπάρχει ποτέ εμπιστοσύνη σε κανένα. Συμμαχίες φτιάχνονται και χαλάνε για το τίποτα. Μετά τη συζήτηση γίνεται ψηφοφορία και οι παίκτες ψηφίζουν αυτόν που θεωρούν δολοφόνο. Έτσι είναι το παιχνίδι.

Τώρα όμως ο Βιτόριο έχει μπλέξει με αληθινούς δολοφόνους. Όχι μόνο έχει μπλέξει μαζί τους αλλά είναι ο αρχηγός τους.